

Predsednica Republike Slovenije

NATAŠA PIRC MUSAR

**Govor predsednice Republike Slovenije Nataše Pirc Musar
na slavnostni akademiji ob 80-letnici Akademije za gledališče, radio, film in televizijo**

Ljubljana, 2. oktober 2026

Velja govorjena beseda!

Spoštovane profesorice in profesorji,
spoštovane študentke in študenti,
cenjene ustvarjalke in ustvarjalci,
spoštovani gostje,

osemdeset let je dolga doba. Še posebej, če govorimo o ustanovi, katere poslanstvo je povezano z nečim tako živim, nepredvidljivim in spreminjajočim, kot je umetnost.

AGRFT je v osemdesetih letih vzgojila generacije ustvarjalk in ustvarjalcev, ki niso zaznamovali samo slovenskega gledališča, filma, radia in televizije. Zaznamovali so tudi naš pogled na svet, naš prostor in naš čas. Od prvih korakov Akademije za igralsko umetnost leta 1946 do današnje Akademije za gledališče, radio, film in televizijo se je spremenilo marsikaj. Spreminjali so se mediji, tehnologija, umetniški jeziki in družba. Toda nekaj je ostalo enako: potreba po zgodbi, po odru, po podobi, po glasu in predvsem po človeku, ki zna vse to ustvarjalno povezati.

Prav zato je poslanstvo Akademije pomembno tudi danes. Ne uči samo tega, kako stopiti na oder, kako ustvariti filmsko podobo ali kako pripovedovati zgodbo. Uči opazovati, poslušati, dvomiti, razumeti in si upati pogledati na svet z drugega zornega kota. In prav to umetnost potrebuje. In prav to potrebuje tudi družba.

Ko govorimo o osemdesetih letih Akademije, govorimo tudi o ljudeh, ki so njeno ime ponesli daleč čez njene zidove. O velikih igralkah in igralcih, režiserjih, scenaristih, pedagogih in drugih ustvarjalcih, ki so soustvarjali slovenski kulturni prostor.

Med njimi je bila tudi moja draga prijateljica **Milena Zupančič**. Danes jo je težko omeniti samo kot eno največjih slovenskih igralk. Bila je močna ženska, ki je znala umetnost živeti z vsem, kar je nosila v sebi. In njen letošnji odhod je tudi zame osebna izguba. Milena je nekoč rekla: **»Od nekdaj govorim, da je oder prostor svobode.«** Morda je prav v tem stavku nekaj bistvenega o umetnosti – in tudi o

Akademiji. O prostoru, kjer mora človek imeti možnost misliti s svojo glavo, čutiti po svoje in iskati svoj izraz.

Podobno je o poslanstvu Akademije razmišljal tudi nedavno preminuli profesor **Mile Korun**, mentor številnim generacijam študentov, ko je zapisal: »Prizadevajmo si, da ostane študent samosvoj, da ohrani svojo osebno izvirnost, svojo istovetnost.«

To sta pravzaprav dve pomembni sporočili, ki ju lahko povežemo tudi z osemdesetletno zgodbo Akademije: **svoboda in samosvojost**. Ne kot nasprotje tradiciji, ampak kot način, da tradicija ostane ustvarjalna in živa.

Letošnji jubilej pa ni samo pogled nazaj. Novi prostori Akademije so tudi pogled naprej. So prostor, v katerem se bodo rojevale nove ideje, nastajale nove predstave, nove zgodbe in predvsem ustvarjale nove generacije ustvarjalk in ustvarjalcev. Današnje študentke in študenti bodo nekoč postali profesorji, režiserji, igralci, scenaristi, producenti, snemalci in drugi ustvarjalci. Vsi bodo s seboj odnesli nekaj, kar je nastalo tukaj.

Ob 80-letnici vam iskreno čestitam in želim, da AGRFT tudi v prihodnje ostane prostor umetniške drznosti, svobodne misli in ustvarjalnega dialoga. Ob vašem jubileju iskreno čestitam tudi Viba filmu ob njegovi 70-letnici. Obe zgodbi povezujejo ljudje, ki so s svojim znanjem, ustvarjalnostjo in pogumom pomagali slovenskim zgodbam najti svojo podobo in svoj glas.

In vam, študentkam in študentom, želim, da bi si upali iskati svoje zgodbe, svoj izraz in svoj glas.

Hvala.